

Liselotte Teltscherová Se Svými Kolegy

To je nejnovější fotografie, kterou mám. Byla pořízena na setkání s některými mými bývalými kolegy z Výzkumného ústavu experimentální botaniky. Setkáváme se každý rok, obvykle před Vánoci, a to jak staří, tak noví členové.

Do Prahy jsem se vrátila v roce 1946. Nechtěla jsem zůstat v Palestině, protože jsem cítila, že můj domov je tady, v České republice, a měla jsem už dost emigrace. Nechtěla jsem jet do Ameriky a obzvlášť jsem nechtěla jet do Mikulova, protože tam to pro mě byl hřbitov - po válce se tam vrátili pouze čtyři Židé. Je pravda, že někteří před válkou emigrovali, část mladých odjela do Palestiny a někteří z nich byli v Anglii, ale i tak jich zůstalo jen pár. Emigrací jsme si zachránili život, protože nikdo další z našich příbuzných v Mikulově nebo Rakousku, kromě dvou bratrů mého otce, kteří odjeli do Anglie, nepřežil.

Po návratu do Prahy jsem dokončila doktorát. Byla to celkem formální záležitost, protože studia v Palestině byla mnohem náročnější než tady. Začala jsem pracovat jako výzkumník ve Výzkumném ústavu pěstování rostlin. Pracovala jsem tam až do 60. let a pak jsem přešla do Ústavu experimentální botaniky.

V roce 1977 jsem musela opustit Ústav experimentální botaniky z politických důvodů - obvinili mě, že jsem sionistický špión. Neexistuje o tom žádný písemný záznam, ale je jasné, proč k tomu došlo. Byla jsem Židovka a Židé museli opustit své pozice. Kromě toho jsem byla předtím v Palestině, což automaticky znamenalo, že jsem byla sionista, imperialista a neměla žádná práva. Každá instituce, výzkumný ústav, ministerstvo a ostatní podobné organizace dostaly kvóty, kolik lidí musí vyhodit. A Židé museli jít jako první. Tak mě tedy vyhodili.

Po revoluci v roce 1989 se můj život moc nezměnil (tzv. Sametová revoluce). Samozřejmě jsem byla velice šťastná a doufala, že budoucí generace nebudou muset projít tím, čím my. Ale i dnes je tu spousta problémů, například ekologické problémy. Pro mě osobně nenastalo mnoho změn a

jsem dnes už moc stará. Přesto je teď život Židů v Praze víc intenzivní a já se ho účastním – stále dělám nějakou sociální práci. Chodím navštěvovat lidi, kteří potřebují pomoc. Nechci mít žádné oficiální funkce. Považuji tento druh sociální pomoci za velice důležitý. Jsem stále členkou Komise žen a WIZO (Mezinárodní ženská sionistická organizace). O hlavních svátcích chodím do synagogy a rozsvěcuji svíce za mrtvé. Nevařím košer. Náboženství pro mě moc neznamená, tyto věci jsou pro mě spíše rodinnou tradicí než náboženstvím. Od roku 1990 jsem v Izraeli byla už třikrát. Předtím nebyla možnost tam jet. Pokaždé to bylo jen na pár týdnů. Mám tam hodně přátel a ti mě také navštěvují v České republice. Stále vyučuji němčinu ve dvou společnostech a překládám.